

LBRIS | We know
REBECCA YARROS

REBEL

Seria *Renegații* #3

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

Capitolul 1

PENNA

LAS VEGAS

Puștiul încă se holba.

Stăteam în holul hotelului Bellagio și mă uitam prin mesaje, ignorându-le pe majoritatea, dar când am ridicat privirea, adolescentul deșirat încă se holba. Purta șapcă cu Fox Motocross și un tricou de la Jocurile Mondiale Nitro Circus. Judecând după felul în care îmi tot arunca priviri, știa cine eram.

Din fericire, am primit un mesaj care mi-a distras atenția de la faptul că, cel mai probabil, puștiul posta pe Twitter locația mea.

„Minunat.”

Little John: ACUM FAC ARANJAMENTE.

Penna: MULȚUMESC. NE VEDEM ÎN FAȚĂ ÎN 15 MINUTE?

Little John: TOT NU CRED CĂ E O IDEE BUNĂ.

Penna: S-A NOTAT.

Mi-am pus telefonul în buzunarul din spate al blugilor și am observat că puștiul o luase spre mine, uitându-se din când în când spre părinții lui.

— Nu te supăra...

Vocea îi tremura.

— Ce e? l-am întrebat zâmbind.

— Știu că probabil o să sune stupid, dar tu ești cumva Rebel?

„M-a prins.”

— Da, i-am zis, forțându-mă să-mi mențin zâmbetul pe buze.

Puștiul a făcut ochii mari, moment în care zâmbetul meu a devenit sincer.

— Te iubesc. Adică iubesc să te privesc. Nu să te urmăresc sau ceva de genul ăsta, a zis, în timp ce pe fața lui se perindau tot felul de nuanțe de roșu.

— Stai liniștit, am înțeles ce-ai vrut să spui.

Câteva selfie-uri mai târziu, puștiul era în al nouălea cer.

— Poți să-mi faci o favoare? l-am întrebat, când i-am semnat șapca.

— Orice.

— Poți să aștepți câteva ore până să postezi pe rețelele de socializare? E foarte important.

Știam că puștiul putea oricum să o posteze, dar m-am simțit mai bine să am o promisiune de la el.

— Da, sigur că da. Nicio problemă, a încuviințat el entuziasmat.

— Mersi mult.

I-am dat șapca, în timp ce părinții lui s-au apropiat.

Deja mă întorsesem s-o iau spre bar când m-a strigat.

— Rebel, asta înseamnă că te-ai întors?

— Vom vedea, i-am spus, apoi am dispărut.

Mereu eram surprinsă când eram recunoscută în public și că deveniserăm destul de faimoși pentru genul ăsta de lucruri, dar de data asta, ceva era diferit. Poate pentru că eram pe cont propriu pentru prima oară. Fără Pax, Landon sau Nick. Sau Brooke. Poate pentru

că nu mai participasem de trei luni la o cascadorie a Renegaților.

De fapt nu, nu era asta. Cred că era diferit pentru că puștiul mă recunoscuse într-o perioadă în care mie mi-era greu să știu cine eram.

Rebel. Îmi câștigasem porecla devreme, deoarece niciodată nu mă conformasem normelor societății pe care părinții mei credeau că trebuia să le respecte o fetiță. Casele de păpuși au fost înlocuite de motociclete de motocross, plăci de snowboard, parașute și cabluri de bungee. Cotilionul a fost înlocuit de Jocurile X. Am ignorat toate trendurile și am obținut medalia de aur la categoria Whip, care, până la mine, fusese un eveniment doar pentru bărbați. În loc să mă alătur Ligii Juniorilor, am cedat în fața dependenței de adrenalină și sporturi extreme și am înființat Renegații cu trei dintre cei mai apropiați prieteni ai mei, care în timp au devenit frații mei. Principalul mod prin care puteai să mă convingi să fac ceva era să-mi spui că nu puteam. În clipa aia, mă răzvrăteam.

Dar de data asta ceva era diferit.

De data asta, mă răzvrăteam împotriva prietenilor mei, pe cont propriu.

Zgomotul de la cazinou m-a asurzit în timp ce mă îndreptam spre barul unde spusese Patrick c-o să ne întâlnim. Topul meu lejer și blugii mulați, asortați cu adidașii negri Vans, nu erau chiar vestimentația potrivită pentru bar, dar eram obișnuită să ies în evidență.

M-am uitat în jur și am văzut că Patrick nu ajunsese încă, așa că m-am dus spre bar și m-am rezemat ușor de el.

— Cu ce pot să te ajut? a întrebat barmanița.

— Apă cu gheață și lămâie, te rog, i-am spus când m-am așezat pe scaun.

— Imediat.

— Trăiești periculos? s-a auzit o voce cu accent, lângă mine.

M-am întors și am rămas fără aer. *Ce zâmbet ucigaș.* Tipul era superb, într-un fel care te făcea să nu-ți poți lua ochii de la el. Avea păr brunet scurt, tuns în stil militar, ochi căprui profunzi, de nuanța ciocolatei, era bronzat și avea un zâmbet care m-a făcut să mă reazem de bar, cât pe ce să salivez. Avea și gropițe și... Dumnezeule, *ce brațe!* Mânețile cămășii erau suflecate, dar se vedea conturul bicepsilor ispitori. A fost prima oară în ultimii ani când corpul meu a avut o reacție fizică la un tip sexy.

Acesta a ridicat o sprânceană și zâmbetul i-a devenit sexy, fatal chiar. Era foarte conștient de impactul pe care-l avea asupra mea. Doar că atitudinea lui era mai degrabă jucăușă, nu arogantă și libidinoasă, cum eram obișnuită. I-am zâmbit și eu și am dat din cap. Eram înconjurată tot timpul de tipi sexy, apetisanți și sculptați, iar eu mă topeam acum din cauza unui tip întâlnit la bar.

Un necunoscut care nu mă cunoștea, nu știa ce făceam sau ce mi se întâmplase în ultimele trei luni.

— Sunt Cruz, a spus, întorcându-și scaunul complet spre mine.

— Eu sunt Pen... Penelope.

Suna ciudat să-mi spun numele întreg, deoarece mereu mi se spunea Penna. Dar în seara asta, nu mai eram Penna. Sau Rebel. Dacă era să fiu sinceră, nu mai știam cine eram.

— Penelope, a repetat, iar accentul lui mi-a mângâiat numele.

Ce delicios suna când îl pronunța el. Ce accent avea? Spaniol? Nu chiar, dar suna la fel de sexy.

— Nu bei în seara asta? m-a întrebat, plimbându-și degetul peste paharul încă plin.

Nu purta verighetă.

I-am mulțumit barmaniței și am pus o bancnotă de cinci pe bar. Mi-a dat apa cu lămâie, apoi m-am întors spre Cruz.

– Nu. Vreau să am mintea limpede.

– Ești minoră?

– Ai vrea tu să știi.

Flirtezi? Eu nu flirtam niciodată. Poate că o făceam pentru camerele de filmare și mulțime, dar niciodată la nivel personal.

– Chiar vreau, mi-a spus, aplecându-se spre mine.

L-am întâmpinat și i-am șoptit la ureche:

– De fapt, sunt o minoră tentantă și am venit aici doar ca să-ți provoc probleme mari.

Dumnezeule, ce bine mirosea. A parfum scump și încă ceva, nu știam exact ce.

S-a încruntat, încercând să-și dea seama dacă glumeam sau nu. Într-un final am râs relaxată.

– Glumeam. Am douăzeci și unu de ani, împlinesc douăzeci și doi luna viitoare.

– Slavă Domnului!

Privirea lui mi-a trezit la viață toți hormonii. Am mai luat o gură de apă, în speranța că răceala ei o să mai tempereze părțile din mine care nu aveau de ce să fie așa înfierbântate.

Înainte să mă afund și mai mult, am simțit o palmă peste fund. „Nu prea cred.”

M-am întors și i-am dat un cot în stomac tipului din spate, apoi l-am luat de gât și l-am lipit de bar.

La naiba, era Patrick!

– Relaxează-te, Rebel. Voiam doar să te țin în priză, a spus cu un zâmbet subtil, ridicând mâinile.

– Ține-ți mâinile acasă, altfel data viitoare când o să mai faci așa ceva, o să rămâi cu niște cioturi însângerate.

S-a prefăcut surprins.

— Așa vorbește o domnișoară?

— Taci, Pat. N-ai fi făcut niciodată așa ceva dacă Pax sau Landon ar fi fost aici.

I-am dat drumul și m-am așezat la loc, conștientă că probabil Cruz mă considera o psihopată.

Patrick mi-a zâmbit din nou și s-a așezat pe scaunul de lângă mine, arătând spre televizorul aflat deasupra barului, unde ESPN arăta cele mai tari momente de la competiția de azi a Jocurilor X.

— Ei bine, nu sunt, tocmai de asta m-ai chemat pe mine.

— Te-am chemat pentru că ești singurul Renegat care nu se află în celălalt capăt al lumii sau în Aspen și am nevoie de cineva în care pot avea încredere.

M-am uitat la Cruz, care se întorsese la prietenii lui.

„Mai bine. Nu era ca și cum avea să se întâlnească ceva între noi.”

— Da, prefer competițiile de vară.

Mi-am îndreptat atenția din nou spre Patrick. Se încadra la nivelul mediu pentru un Renegat. Un atlet excelent, dar nu cel mai bun. Chipeș, dar în niciun caz Cruz. S-a aplecat spre mine și i-am simțit respirația pe față.

— Și eu care speram că voiai să te vezi doar cu mine.

L-am privit surprinsă și m-am dat înapoi. Nici nu se punea problema. Sau poate...

— Ai băut? I-am întrebat, sperând că mă înșelam.

Renegații erau nechibzuiți și chiar periculoși, dar aveam o limită pe care nu o întreceam niciodată, și anume nu amestecam cascadoriile cu substanțele. Chestia asta putea să te omoare.

— Am băut câteva pahare, dar nimic îngrijorător. Pot să fac cascadorii, a zis el nepăsător.

LBRIS

We know
books

— Ba nu.

Mi-am mutat privirea, planurile mele topindu-se mai rapid decât gheața din pahar.

— Ce vrei să spui? Bineînțeles că pot.

— Ba nu poți. În niciun caz ceva așa periculos.

Ce era de făcut? Să abandonez planul? Să aștept și să chem întăriri? Să recunosc că nu puteam să mă descurc singură?

Privirea lui a devenit răutăcioasă.

— Cine naiba ești tu ca să decizi asta?

O furie de gheață m-a cuprins imediat.

— Unul dintre Originali. Asta e cascadoria mea. Echipamentul meu, și îți spun că din clipa asta, nu mai ești implicat în asta.

Patrick a pufnit și s-a ridicat de pe scaun.

— Du-te naibii, Penna. Într-o zi, cineva o să te dea laoparte pe de pedestalul pe care crezi că te afli. Toată lumea știe că ești la pământ. Rezolvă-ți singură problemele. Eu am plecat.

Și într-adevăr, a plecat fără să privească înapoi. Dintr-odată, mi-am dorit ca paharul meu să fi fost plin cu vodcă și nu apă. Însă Patrick avea dreptate în privința unui lucru: chiar eram la pământ. Nu-mi era ușor să recunosc asta, dar având în vedere că prietenii mei petreceau în Aspen și sărbătoreau noile medalii câștigate la Jocurile X și eu mă ascusesem în Vegas... Ei bine, clar eram distrusă.

Ar fi trebuit să fiu acolo, concurând cu ei și împotriva lor. Rebel așa ar fi făcut. Era dură, isteată și conștientă de abilitățile și valoarea ei. Dar cumva, o lăsasem pe Rebel pe podeaua arenei din Dubai, strivită sub greutatea motocicletei de motocross și a unui reflector aruncat de propria ei soră.

În ultimele trei luni, m-am simțit doar ca Penna și, indiferent ce făceam, nu puteam s-o readuc la viață

pe Rebel. Nu puteam să-i atrag atenția, să vadă că mă ofileam.

Doctorii mi-au spus de acum o lună că piciorul meu era vindecat, chiar înainte de Crăciun, dar am folosit toate scuzele posibile ca să nu mă urc din nou pe o motocicletă, un snowmobil, orice care să mă readucă în joc ca unul dintre Renegații Originali. Nu mai eram în formă după toate lunile în care am avut piciorul în ghips, dar nu doar corpul meu avea nevoie de reabilitare. Mintea mea era încetoșată, nu puteam să mă concentrez, și inima mea era sfărâmată. În plus, îmi era dor de singura persoană de care n-ar fi trebuit să-mi fie – Brooke.

În seara asta trebuia să fac primul pas înapoi în lumea Renegaților. „Ia-ți rămas-bun de la planul ăsta. Nu poți să-l duci la capăt singură.” Încălcarea unei reguli a Renegaților era la fel de rău ca a o încălca pe cea cu substanțele interzise. Ne țineam departe de ele și cascadoriile le făceam mereu cel puțin câte doi.

– Ești bine?

Vocea lui Cruz a străpuns petrecerea mea de autocompătimire.

– Da, doar că planurile mele pentru seara asta s-au schimbat drastic, i-am zis, incapabilă să zâmbesc.

– Mai bine, dacă asta îl exclude pe idiotul ăla care ți-a dat una peste fund.

– Deci ai văzut asta? l-am întrebat, recunoscătoare că ESPN arăta acum cele mai importante momente din hochei.

– Da. Aș fi sărit să-ți apăr onoarea, dar era destul de clar că erai foarte capabilă să te descurci și singură.

A ridicat paharul în cinstea mea și l-a pus jos, fără să bea.

– Mulțumesc.

Cum eram mai mereu cu tipi precum Landon și Pax, nu trebuia să-mi apăr singură onoarea prea des.

Era ciudat de plăcut să fiu considerată puternică.

O petrecere de nuntă a dat năvală pe ușă. Mireasa purta o rochie albă fără bretele, care contrasta cu pielea ei ciocolatie superbă. A venit lângă mine și s-a aplecat peste bar, dar când barmanul n-a băgat-o în seamă, a fluierat.

Genul meu de față.

— Vreau niște apă minerală. Prietena mea și-a distrus rochia.

— Ce o să faci acum, că au picat celelalte planuri ale tale? a întrebat Cruz.

M-am uitat la telefon. Little John mă aștepta în față.

— Nu sunt sigură.

Da chiar, ce aveam să fac? Asta era întrebarea de un milion de dolari.

— Eu și prietenii mei nu avem mari planuri, dar te invit să petreci timpul cu noi. Sau noi doi putem să mai stăm aici și să nu bem, a adăugat, aruncându-mi un zâmbet care mi-a înmuiat genunchii.

Tipii de la bar l-au strigat înainte să apuc să-i răspund.

— Gândește-te, a spus, apoi s-a întors spre prietenii lui.

— Eu una aș profita de ocazie, a spus mireasa.

— Poftim?

— Eu nu tânjesc, dar se pare că tu da, și ai regreta dacă nu ai face ceva în privința asta, a zis ea, uitându-se spre Cruz.

O blondă s-a apropiat de mine, cu o pată roșie mare pe rochia ei de un verde pal.

— Nu-mi vine să cred c-am făcut asta, a spus ea, cu un puternic accent sudic.

— Stai liniștită, am făcut pozele, acum nu mai trebuie decât să petrecem. În plus, n-am fi noi, dacă ceva n-ar merge prost.

— Ai luat ceva? a întrebat o roșcată, care li s-a alăturat.

— Poftim.

Barmanul i-a dat o sticlă mică, iar fata a semnat bonul pentru apa minerală.

— Mulțumesc. Ember, te descurci?

— Da, a spus roșcata, udând rochia blondei.

Apoi mireasa s-a întors spre mine, rezemându-se de bar.

— Deci, o să-i accepți oferta? m-a întrebat, arătând spre Cruz.

— Nu știu.

— Ar trebui. Ultima oară când cineva m-a privit așa... să spunem că s-a urcat pe bar pentru mine și am ajuns să mă căsătoresc cu el, a zis ea zâmbind.

Telefonul mi-a sunat în timp ce trei tipi se apropiau de noi.

Little John: VII SAU NU? TRECE TIMPUL.

Am trecut în revistă toate scenariile posibile. Dacă aş face-o singură? Landon și Pax ar fi enervați, dar oricum aveau să-mi țină morală pentru c-am făcut asta fără ei. Dacă aş anula? Oare o să am vreodată destul curaj cât să mă întorc în mijlocul acțiunii? Niciodată n-am fost genul de fată care să testeze apele. Am fost mai degrabă genul care se aruncă cu capul înainte ca să vadă ce se întâmplă.

— Serios, acceptă-i oferta, m-a îndemnat mireasa, în timp ce un tip uriaș, îmbrăcat în frac, a ridicat-o pe umăr.

— Gata cu vorbăria, a zis el zâmbind. Josh, deschizi tu ușa?

— Profită de ocazie! a șoptit mireasa, cu un zâmbet pe buze, în timp ce era dusă de soțul ei.

LIBRIS

We know books

— Plăcerea e a mea, a strigat alt tip, care a deschis ușa în timp ce toți șase ieșeau.

Am șters condensul de pe pahar și am aruncat câteva priviri spre paharul lui Cruz, care rămăsese neatins. *Poate...* Era nebunie curată, dar la fel era și ce urma să fac eu.

— Ce spui? a întrebat Cruz, care s-a întors spre mine, în timp ce prietenii lui se pregăteau să plece.

„Riscă. Te pricepi la asta.”

— Cât de multe știi despre parașute?

— Sunt convins că mai multe decât tine.

— Ai pierde pariul ăsta, i-am spus cu un zâmbet pe care nu mi l-am putut controla.

Stomacul mi se încorda de fiecare dată când ni se intersectau privirile, dar în viața mea nu m-am simțit mai bine.

— Cumva, asta nu mă surprinde, a șoptit el.

— Cruz, ești gata? a întrebat unul dintre tipi.

M-a privit întrebător.

— Am o idee mai bună.

— Spune-mi-o.

— Vrei să faci ceva foarte periculos cu mine?

Mi-am ținut respirația în timp ce el nu doar se uita la mine, ci mă *vedea* cu adevărat. În acele câteva clipe, m-am simțit goală, cu toate că nu și-a mutat privirea de la fața mea. Toate instinctele îmi spuneau să-mi mut privirea, dar ochii lui erau creați ca să te îneci în ei și deja începeam să mă scufund.

— Îmi dai și alte detalii?

— Nu. Ori te bagi, ori nu, am spus eu, mai curajoasă decât mă simțeam de fapt.

— Cruz? a insistat prietenul lui.

Am văzut lupta tăcută din ochii lui, apoi a încuviințat lent.

— Luați-o înainte. Ne vedem mai încolo, a zis, fără să întrerupă contactul vizual.

Inima mi-a tresărit, iar pulsul mi-a luat-o razna. *Dumnezeule, chiar o să fac asta.* Speram că nu mințea și că avea într-adevăr experiență. Care erau șansele să stau la bar fix lângă cineva capabil să facă asta?

Soarta, mi-a șoptit inima.

Taci odată, i-a spus creierul.

Nu eram genul care să se topească după tipi. Dacă te topeai, deveneai slabă.

— Mergem? a întrebat, ridicându-se, în timp ce prietenii lui plecau.

M-am dat jos de pe scaun. Cu toate că aveam 1,72, tot era mai înalt cu 10 centimetri decât mine și avea și corpul ăla. Tipul era lucrat, probabil mai mult decât Pax, lucru greu de realizat, iar venele brațelor musculoase îmi dădeau de înțeles că și restul corpului era la fel de definit.

Ne-am îndreptat spre ieșirea hotelului, unde mă aștepta Little John, iar pașii noștri aveau același ritm.

— Dacă e să fiu sinceră, s-ar putea să fie cam ilegal ce urmează să facem.

— Se pare că ești plină de surprize, a zis, în timp ce mi-a deschis ușa.

— Habar n-ai tu.

Se pare că în seara asta reușeam să mă surprind chiar și pe mine.